

Україна бореться

Український народ не бажає бути в ірській землі. — „Бульбівці“

армії. — Повстанський рух залив українці не дають спокою большевикам.

Цю статтю, що появилася в „Голосі Правди“ ч. 83, містимо з незначними скороченнями. — Ред.

„...Не скорилася перед большевиками українська земля ні її народ. Особливо тепер, коли по двох роках вільного життя українці ще більше переконалися про протинаціональну суть большевизму, в масі народу зміцнів дух непримиренності. Український народ не бажає бути більше в ярмі советських імперіалістів... і як свободолюбна, творча і життєрадісна нація, він особливо тепер, коли ріднається питання „бути або не бути“, став більше ворожою, більше страшною для большевицького панування силою.

Повстанський рух в Україні, зокрема існування і зріст УПА (Української Повстанської Армії) приймає такі розміри, що большевицькі вожаки по-важно занепокоєні вислідом боротьби за їхню панування на українській землі. Цього факту не промовчують вже й самі кремлівські господарі. Хоч вони й називають УПА „таємною армією Гітлера“, однак кождий українець знає, що цей рух не має нічого спільного з німцями і бореться тільки за своє багатовікове змагання бути господарями на своїй землі.

Багаточисленні визнання полонених доводять, що боротьба за волю України прийняла більш організовану форму і повстанська армія має вже тепер в своєму розпорядженні найновіші бойові знаряддя, артилерію, а навіть і повіз. Хоч командування, звичайно, затає перед червоноармійцями факт існування УПА, але вони від полонених українців довідуються про цілі їхньої боротьби, а відтак розповідають далі про це своїм товаришам.

Воєнополонений, булавний Г. В. з 350-ї стрілецької дивізії, подає факти про ставлення советських командантів до українців, мобілізованих до червоної армії на недавно зайнятій території. „З такими людьми, — розказує Г. В. — поводяться не як з вояками, а як з ворогами. Ще в запасних полках для пильного догляду за ними притягається спеціальні частини, складені з комуністів. З особливим недовір'ям ставиться командування до вояків із Західної України. Їм не довіряють стійок, а на ніч відбирають у них зброю. Таке ставлення доводило до того, що люди при першій нагоді великими групами втікали в ліси і приєднувалися до УПА.

На підставі захоплених під час боїв советських документів можна судити, які величезні розміри прийняла де-

зерція українців з червоної армії. В одному документі говориться про перехід до УПА 200 вояків з транспорту 700 вояків. Командант однієї маршової частини з 1000 вояків приневолений був утечею рятуватися від своїх людей. УПА бореться проти большевиків на фронті і в заплілі з такою запеклістю, що советське командування було приневолене, крім відділів НКВД, кинути проти повстанців регулярні частини червоної армії, а в районі Кам'янця навіть одну бригаду 31 палцерного корпусу. Маршові сотні просуваються тепер на фронт під конвоем цовзів, з метою захисту їх від нападів повстанців. Особливо активно діють повстанці в районі Луцька, де не має ні одного дня, щоб не висаджало в повітря військового поїзду, мосту або якогось іншого военного об'єкту; рівнож щодня приходять до кривавих сутичок.

Не лише свідчення воєнополонених і захоплені советські документи доводять про зріст повстанського руху в Україні, але про нього все частіше приходиться читати в листах на советський фронт та з фронту. Так нпр. мати одного команданта з Алтайського краю пише до сина: „Прийшла звістка, що Ваня (сусід) вбитий в червні партизанами, десь коло Львова, а

Колька Стівенів сильно ранений і, напевно, не видужає. Тому ти синку, будь все обережний...“

Ці листки передаються з уст до уст серед населення советського заплілля. Фронтівки у своїх листах додому рівно ж не затакують цих фактів і по-мимо цензурних заборон, все ж таки заплілля багачко дізнається про справжню аустрич „визволителів“ на українській землі. Булавний Д. П., лист якого не був ще відісланий та попав до рук німецьких військ, пише до своєї жінки в с. Пятницького, Курськой області: „Багачко кліпотів приносять якісь там „бульбівці“, українці. Це божевільні люди, що часто влаштовують напади на нас, але й ми даємо їм також прочухана. Що це за люди, не знаємо, але начальство говорить, що це „гітлерівські агенти“. В одному з донесень советський командант пише до начальства, що недавно повстанці захопили залізничний поїзд, і до рук УПА попали повіз і гармати.

Так приймає український народ большевицький імперіалізм. Є підстава до передбачень, що боротьба за свободу України стане ще більш жорстокою, бо заходи советської влади в українських селах приневолюють селян разом з родинами переходити до повстанців. Таким чином визвольна боротьба прийме в найближчий час найбільш жорстокий та організований характер.

Не замерла віра в свободу в серцях українського народу. Україна бореться, вона переможе“ — П. Безродний.

З українського життя

ЗА ДУШІ ГЕРОІВ

Заходами філії „Української Громади“ в УНО в неділю 26. листопада ц. р. після Служби Божої в українській православній св. Петро-Павлівській церкві відправлено урочисту панахиду за спокій душ героїв, що життя своє віддали за Україну 1. листопада 1918 р. і за спокій душ героїв учасників Зимового Походу та 359-ох розстріляних большевиками 21-го листопада 1921 р. під Базаром на Волині. Панахиду відправив настоятель церкви о. Петро Опаренко в асисті ще трьох священників, попередивши її коротким словом про значення Листопадового Зриву і Зимового Походу в історії визвольної боротьби українського народу. Церква була повна вірних. Співав гарно церковний хор під управою сотн. Миколи Мартиненка.

„КАМЕРНА-СЦЕНКА“ У ВІДНІ

„Камерна Сценка“ — у склад якої входять наші відомі актори з Львівського Оперного Театру — вже 4 місяці об'їждять табори українських робітників. На програму вечора складаються сценки з українського життя, української народної пісні, танки і пісеньки жартівливого характеру.

Про успіх „Камерної Сценки“ (загальний провід у руках арт. Й. О. Горняткевича, мистецький режисер В. Шашарівський) свідчить

факт, що „Камерній Сценці“ доводилося грати в деяких таборях на спеціальне запрошення двічі, а то й тричі.

В даній мент „Камерна Сценка“ закінчує праці над виставленням п'єси М. Кропивницького „Перехитрили“ в постанові реж. Й. Гірянки. Прем'єру — пляновану на половину грудня ц. р. — театр виставить у Відні. Зацікавлення викликають нові вставки в тексті на актуальні теми.

ДАР В. ДОРОШЕНКА МУЗЕЄВІ ВБУ.

В останній час Музей Визвольної Боротьби України в Празі одержав від дир. Вол. Дорошенка кілька дуже цінних пожертв, якими значно доповнив свої книжкові колекції. Завдяки цим пожертвам Музей ВБУ докомплетував Записки Наукового Товариства ім. Шевченка, так що має тепер усі 155 томів, і Літературно-Науковий Вісник. Від В. Дорошенка Музей одержав також Систематичний показник до Київської Старини, Галицько-руську бібліографію XIX ст. (1801—1886), Чумацькі народні пісні І. Я. Рудченка (вид. 1874 р.), виданий в Києві 1876 р. звід М. Драгоманова п. а. „Малоруські народні предання і розкази“, збірник творів Ієремії Галки (Одеса, 1875 р.), Повісті О. Фельдвича (вид. 1876 р.), видані в Москві поезії М. Філякського, К. Шероцького „Провидник по Києву“ і кілька десятків інших видань, з них деякі спеціально для доповнення Шевченківського відділу Музею ВБУ.

І. КОРЕЦЬКИЙ

25 ЛІТ ТОМУ...

Українська політична еміграція у Відні після першої світової війни.

Але війна ще не була скінчена і, як знаємо, події на сході Європи швидко знову прогнали з рідної землі най-

головним редактором був д-р Павло Лісяк, потім д-р Іван Німчук, вкінці Іван Проць). Цей тижневик продержався найдовше на еміграції (після 1923 р. виходив ще довго далі в Берліні) і мав великий вплив передусім на галицьку українську еміграцію. В більше як скромному льокалі при Лянггассе 5 виходив також недовго

„Соборна Україна“, що виходив при фінансовій підтримці Василя Вишнєваного (Вільгельма Габсбурга). Та з тодішніх віденських українських пресових органів найбільший успіх мала така „Воля“ пок. д-ра Віктора Півнячевського: журнал-тижневик, незалежний від ніодної з існуючих політичних груп, щоправда, дуже змінливий

Вол
зотка
пер
вістка
кої П
украї
довід
та з
Апост
Хіаль
жесто
рано,
Зау
спокій
повне
в нед
о. пр
Хімя
Адмі
міг уа
ака Е
Цого
Зво
кого
цнял
„Я,
ченпа
що п
Святе
щасл
ітські
для т
через
ся і б
п. М
Вічна
хили
хили
му се
Митр
колом
мітра,
явний
взяла
ченці.
служе
братів
гарячі
Митр
тропо;
і проз
вій це
Андре
Зау
Митро
ницьк
РІЗДВ
Кра
річні
чинаю
січня
Свя
кни, я
з днем
права
місті в
би в І
Крісто